

Arrest

nr. 243 874 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MARCHAND
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten C. MARCHAND en O. TODTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en zijn ganse leven in België te hebben gewoond, heeft zich vluchteling verklaard op 24 december 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 22 januari 2018 en op 21 november 2018.

1.3. Op 24 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 december 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1973 in Houthalen. U zou uw ganse leven in België hebben gewoond.

U werd op 11/03/1992 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 1 maand voor opzettelijke slagen en verwondingen.

U werd op 3/12/1992 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

U werd op 17/12/1992 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Hasselt tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

U werd op 14/09/1995 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 9 jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, het dragen van een jacht- of sportwapen zonder wettige reden, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen, weerspanning, toebrengen van slagen tegen een agent met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met wapens, met gebruikmaking van weerloosmakende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren, verboden wapendracht, vernieling, openbare zedenschennis, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs, diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens, heling, valsheid in geschrifte, mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen, smaad aan een agent.

U werd op 26/06/1999 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg.

U werd op 18/05/2006 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar voor opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid.

U werd op 04/12/2014 veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, heling, vereniging van misdadigers. Op 19/05/2015 werd uw cassatieberoep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30/01/2015 werd u tevens opgesloten uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers en deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, waarvan u op 17/07/2015 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep werd ontlast.

Uit een verslag van OCAD van 07/04/2017 blijkt dat er een gegronde vrees bestaat dat u in een jihadistische context zal vertrekken naar de regio Syrië/Irak, gezien uit uw sympathieën, de entourage waarbinnen u zich beweegt en uw activiteiten doen vermoeden dat u de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Op basis van al deze feiten werd op 14/06/2017 door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een einde gesteld aan uw verblijfsrecht aangezien geoordeeld wordt dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij arrest 200.119 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22/02/2018 deze beslissing.

Op 24/12/2017 heeft u een verzoek tot internationale bescherming ingediend. U haalt aan dat u verdacht werd in een terrorismedossier en de Marokkaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, dat zij u tevens beschouwen als een leidend figuur binnen het GICM (Groupe Islamique Combattant Marocain) en dat u bijgevolg in geval van terugkeer naar Marokko een slechte behandeling te wachten staat en u er in gevangenschap zal blootgesteld worden aan foltering. U verwijst naar enkele gelijkaardige gevallen van personen die al dan niet veroordeeld werden voor betrokkenheid bij terrorisme en later in Marokko volgens uw verklaringen werden gearresteerd en gefolterd en legt een (niet-gedateerde of ondertekende) nota voor.

Op 20/04/2018 werd u door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf omwille van het opnemen van een leidinggevende rol in een terroristische groepering. U diende beroep in tegen dit vonnis. Op 29/05/2019 sprak het Brusselse Hof van Beroep u vrij van iedere telastlegging in deze zaak en ontsloeg ze u van rechtsvervolging.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen betekende u op 7/08/2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25/09/2019 ingetrokken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

Zo maakt u geenszins aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Marokko geconfronteerd zal worden met vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Hoewel u beweert dat u, als terreurverdachte, in Marokko zal worden gearresteerd en blootgesteld aan foltering, dient te worden gesteld dat u dit niet aannemelijk maakt.

Zo merkt het Commissariaat-generaal, in navolging van de meest recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko stelt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, en dat de autoriteiten van het land zich inspannen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven (EHRM X tegen Zweden, 9 januari 2018, §52, EHRM X tegen Nederland, 10 juli 2018, §77, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018, waarop het CGVS zich ook beroept).

Zoals het voormelde arrest van de RvV merkt het CGVS ook op dat, hoewel andere rapporten van de Verenigde Naties of van het US Department of State ondanks deze inspanningen melden dat de politie en de veiligheidstroepen nog altijd mishandelingen en folteringen zouden plegen, het EHRM niet van oordeel is dat er in Marokko tijdens ondervragingen of tijdens de periode in hechtenis algemeen en systematisch foltering of mishandeling wordt toegepast (zie EHRM, X tegen Zweden, §52, EHRM X tegen Nederland §77, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018).

Net als de RvV merkt de Commissaris-generaal ook op dat het EHRM rekening heeft gehouden met de recente maatregelen van de Marokkaanse autoriteiten als antwoord op de gemelde gevallen van foltering: het recht op toegang tot een advocaat voor de gevangenen dat de gevangenen beschermt tegen foltering en mishandeling, aangezien de advocaten dit kunnen melden voor onderzoek, en het feit dat de politieagenten en de veiligheidstroepen vanaf nu ervan op de hoogte zijn dat de foltering en de mishandeling waaraan ze zich schuldig zouden maken hen aan zware straffen zouden blootstellen.

Samen met de RvV besluit de Commissaris-generaal dat de situatie in Marokko op zich niet bewijst dat het EVRM zou worden geschonden indien een persoon die wordt verdacht van terrorisme of ervan wordt verdacht de veiligheid van het land in gevaar te brengen, naar dit land zou terugkeren (vgl. RvV, 212.381 van 16 november 2018). De situatie in Marokko is dus niet van die aard dat ze op zichzelf zou volstaan om te bewijzen dat er een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan indien u zou worden teruggezonden.

Net als de RvV wijst de Commissaris-generaal nog op het feit dat de situatie waarin een persoon dreigt te worden vervolgd, gearresteerd, ondervraagd en zelfs te worden aangeklaagd, volgens het EVRM op zichzelf niet in strijd is met het Verdrag. Merk in dit verband op dat het EHRM, in een recent arrest A.S. tegen Frankrijk van 19 april 2018, waarvan de feiten bepaalde gelijkenissen met uw eigen zaak vertonen, oordeelde over een Marokkaanse ingezetene die in Frankrijk werd veroordeeld wegens diverse terroristische feiten dat “het de conclusie van de OFPRA deelt [...]: de aard van de veroordeling van de verzoeker alsook de nationale en internationale context, die grondig en duurzaam werd gekenmerkt door de strijd tegen het terrorisme, verklaren dat de verzoeker kan worden onderworpen aan controle- en toezichtmaatregelen bij zijn terugkeer naar Marokko, zonder dat deze maatregelen een behandeling vormen die artikel 3 van het Verdrag verbiedt” (wij benadrukken) (zie §§ 19 en 62 van het arrest).

De vraag rijst of uw terugkeer zou betekenen dat u vervolging of ernstige schade en bijgevolg onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het Verdrag zou ondergaan (vgl. EHRM X tegen Nederland, op. cit., § 76, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018). Zoals het EHRM en de RvV in de voormelde arresten oordeelden, dient er dus te worden beoordeeld of, rekening houdend met uw individuele situatie, een terugkeer naar Marokko u persoonlijk zou blootstellen aan een risico op schending van het Verdrag, met dien verstande dat u aanwijzingen in die zin moet geven, en om te beginnen, op zijn minst aanwijzingen dat u belangstelling zou wekken bij de Marokkaanse autoriteiten (vgl. EHRM X. tegen Zweden, §§ 52 en 53 en RvV, 212.381 van 16 november 2018).

In dit verband dient te worden vastgesteld dat noch uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud noch uit de aangebrachte stukken kan blijken dat u de belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten zou hebben gewekt, nog minder dat zij u zouden willen vervolgen en nog minder dat u zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging of ernstige schade wegens uw situatie. U kon geen aanwijzingen geven voor uw bewering dat u in Marokko zou worden gezocht of dat er tegen u een strafrechtelijke procedure zou lopen in dat land en evenmin bestaan er hiervoor andere aanwijzingen. U haalt aan dat u via B.(...) a.(...) l.(...), met wiens zus u bent gehuwd, dreigementen heeft ontvangen van de Marokkaanse geheime dienst: “Zeg maar tegen uw schoonbroer, we pakken hem nog wel eens hoor” (CGVS 21/11/2018 p. 4-5). Dit betreft slechts beweringen van uwentwege. Wat dit betreft kan overigens opgemerkt worden dat B.(...) in de ‘vijf tot zeven weken’ dat hij in de Marokkaanse gevangenis zou hebben gezeten ‘continu’ over u zou zijn ondervraagd, zo zegt u, maar waarover deze ondervragingen dan precies zouden gegaan zijn of wat ze precies wilden weten, weet u dan weer in het geheel niet aan te geven (CGVS 21/11/2018 p.5). Dit is dan ook zeer weinig geloofwaardig. Indicaties dat u actief door de Marokkaanse overheid wordt gezocht of gevisieerd, heeft u verder niet. U komt niet verder dan te stellen dat de geheime diensten samenwerken met elkaar, dat België documenten naar Marokko heeft gestuurd,... en zegt te vrezen dat er een arrestatiebevel tegen u bestaat (CGVS 28/11/2018 p. 5-6). Dit betreft allemaal blote beweringen van uwentwege die u niet hard kan maken.

Deze afwezigheid van belangstelling van de autoriteiten van uw land voor u ontkracht des te meer een vrees voor vervolging of ernstige schade wat u betreft, temeer blijkt dat de Marokkaanse overheid niet uw uitlevering heeft gevraagd noch op een andere manier haar belangstelling heeft geuit.

Wat er ook van zij, ook al zou u elementen kunnen voorleggen die wijzen op belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten voor u, toch dient te worden opgemerkt dat het niet de vraag is of u dreigt te worden vervolgd of in de gaten te worden gehouden door de Marokkaanse autoriteiten bij uw aankomst in dat land, zelfs niet of u er dreigt strafrechtelijk te worden vervolgd en veroordeeld. Geen van deze gevolgen zou namelijk ipso facto het bestaan van een risico op vervolging of ernstige schade voor u inhouden. De Commissaris-generaal verwijst naar het arrest A.S. tegen Frankrijk van 19 april 2018 en wijst erop dat het in dit geval alleen de vraag is of een terugkeer naar dat land u zou blootstellen aan een risico op vervolging of ernstige schade.

Om de voormelde redenen en rekening houdend met het feit dat de mensenrechtensituatie in Marokko over het algemeen verbeterd is en sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, alsook rekening houdend met de inspanningen van de autoriteiten van dit land om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven, en met de afwezigheid van belangstelling van de autoriteiten voor u, is het CGVS van oordeel dat dergelijk risico op vervolging of ernstige schade wat u betreft niet bewezen is.

Deze afwezigheid van risico wordt bevestigd door de feiten die aanleiding gaven tot de voormelde zaak A.S. tegen Frankrijk van 19 april 2018. Er dient te worden benadrukt dat deze zaak gelijkenissen met uw eigen situatie vertoont; ook u haalt aan dat u omwille van vermeende betrokkenheid bij een terroristische organisatie een risico loopt in geval van terugkeer naar Marokko.

Deze zaak A.S had namelijk betrekking op een Marokkaanse ingezetene die in Frankrijk werd veroordeeld wegens deelname aan een terroristische onderneming en van tevoren om deze redenen zijn Franse nationaliteit verloor. § 8 van het arrest van het EHRM bepaalt dat deze verzoeker A.S. “vanaf 2002 vaak naar Syrië, Jordanië, Saoedi-Arabië en Marokko reisde en veel contacten. [en dat hij] vanaf 2004 geld overmaakte”. Het arrest van het Hof merkt ook op dat hij “zeer actief was op internet, in het bijzonder een uitgebreide elektronische correspondentie onderhield [...] op diverse islamitische sites”, [dat hij] “vertrok naar Afghanistan [...] voor de gewapende jihad [en bij] zijn aankomst zich aansloot bij een kamp dat banden heeft met een groep taliban [...]. In verband met deze verzoeker A.S. meldt het arrest van het EHRM nog dat “hij bij zijn terugkeer naar Frankrijk in september 2009 Marokkanen uit de islamistische invloedssfeer rekruteerde en ze naar Afghanistan, Irak en Somalië zond om te vechten [en dat] hij ook geld inzamelde voor terreurorganisaties in Afghanistan”.

In verband met zijn lot bij zijn terugkeer naar Marokko in september 2015 meldt het Hof dat deze verzoeker A.S. na zijn aankomst tien dagen in hechtenis werd genomen op het commissariaat van Casablanca – zijn verwanten werden pas op de achtste dag van zijn hechtenis op de hoogte gebracht van zijn situatie – en dat een magistraat hem aan het einde van deze hechtenis in voorlopige hechtenis plaatste in de gevangenis van Salé. Volgens het arrest gaf een onderzoeksrechter bij het hof van beroep van Rabat een advocaat de toestemming hem te ontmoeten om zijn verdediging voor te bereiden en twaalf dagen later diende de verzoeker via zijn advocaat een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling in. Dit verzoek werd echter verworpen en bijgevolg werd de verzoeker overgebracht naar de gevangenis van Tiflet. Uit het arrest van het EHRM blijkt nog dat de strafkamer van eerste instantie van Rabat vijf maanden later oordeelde dat de Franse rechtbanken slechts een deel van de feiten die aan de verzoeker toe te schrijven waren, hadden bestraft en achtte de verzoeker schuldig aan bendevoering om terreurdaden voor te bereiden en te plegen, aan illegaal bezit en gebruik van wapens en munitie in het kader van een collectief plan om de openbare orde te schaden, en aan het aansporen en overtuigen van derden om terreurdaden te plegen. Bijgevolg veroordeelde dit gerecht de verzoeker tot vijf jaar onvoorwaardelijke hechtenis. Negen maanden later stelde het hof van beroep van Salé de verzoeker echter in vrijheid omdat het oordeelde dat hij zijn volledige straf al in Frankrijk had uitgezeten voor dezelfde feiten als waarvoor hij in Marokko werd veroordeeld. Het CGVS kan niet besluiten dat het zou gaan om ernstige schade of vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4.

Het CGVS merkt bovendien op dat het Europees Hof, dat twee jaar na de terugkeer naar Marokko van verzoeker A.S. uitspraak deed en zowel elementen die de Franse autoriteiten kenden op het ogenblik van de verwijdering als elementen na de verwijdering beoordeelde, unaniem oordeelde dat de Franse autoriteiten de verzoeker niet hadden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het Verdrag door te repatriëren naar Marokko. Merk op dat het EHRM oordeelde dat “[...] alleen het feit dat de verzoeker ‘verdween’ bij zijn aankomst, niet volstaat om de gegrondheid van deze klacht te bewijzen. In dit opzicht merkt het Hof op dat, hoewel de verzoeker in voorhechtenis werd genomen van 22 september 2015 tot 2 oktober 2015 alvorens te worden opgesloten in de gevangenis van Salé (zie paragraaf 31 en 32 hierboven) en dan te worden overgebracht naar de gevangenis van Tiflet, uit de documenten van het dossier blijkt dat hij toegang tot een advocaat had vanaf zijn opsluiting, dat er niet wordt beweerd dat hij geen contact heeft kunnen houden met hem tijdens de hele procedure en dat hij op 21 december 2016 werd vrijgelaten.”

Gezien de gelijkenis van uw eigen situatie met die van verzoeker A.S. (waarbij zelfs kan worden opgemerkt dat u in beroep door de Belgische rechter werd vrijgesproken van de aanklacht voor terrorisme) die aanleiding gaf tot het EHRM-arrest van 19 april 2018, kan het CGVS niet besluiten dat er omgekeerd, wat u betreft, een vrees voor vervolging of ernstige schade bij uw terugkeer zou bestaan.

Ook een andere gerechtelijke beslissing maakt het mogelijk te veronderstellen dat een terugkeer naar Marokko u niet zou blootstellen aan een risico op vervolging of ernstige schade. Een Marokkaanse ingezetene [S.E.A] werd in oktober 2015 uit België naar dit land verwijderd om er zich voor het Marokkaanse gerecht te verantwoorden voor diverse terreurmisdriven in België, waaronder "deelname aan een vereniging of aan een entente om een terreurdaad voor te bereiden of te plegen". Deze Marokkaanse ingezetene verbleef lange tijd in België en bekeerde zich tot de salafistische ideologie omdat hij omging met een persoon die verdacht werd van contacten met terreurcellen in België, en met een groep Marokkaanse salafistische jihadisten in België. Bovendien werd hij ervan verdacht naar Syrië te zijn gegaan om er te vechten aan de zijde van de Jabhat Al Nusra-militie. Uit veroordelingen die tegen hem werden uitgesproken in Marokko en waartoe het CGVS toegang kon hebben, blijkt dat deze Marokkaanse ingezetene op 5 mei 2016 in eerste instantie werd veroordeeld tot vier jaar gevangenis en dat deze gevangenisstraf op 21 december 2016 werd teruggebracht tot 2,5 jaar in beroep. De betrokkene werd in maart 2018 vrijgelaten.

Het CGVS is niet van oordeel dat de behandeling van deze Marokkaanse ingezetene met een terroristisch en jihadistisch profiel in Marokko vervolging of ernstige schade is. Wegens de gelijkenissen tussen dit en uw profiel wordt het CGVS gesterkt in de overtuiging dat u ook niet zou worden vervolgd of ernstige schade zou ondervinden in geval van terugkeer naar ditzelfde land.

Het CGVS neemt geen genoegen met uw verwijzingen naar rapporten, volgens welke er nog altijd mishandelingen en folteringen door de politie en de veiligheidstroepen plaatsvinden, omdat zij het risico op onmenselijke en vernederende behandeling dat u aanhaalt niet kunnen individualiseren of concretiseren. Dit kan des te minder het geval zijn omdat, zoals hierboven werd vermeld, de mensenrechtensituatie in Marokko verbeterd is, zelfs "sterk verbeterd" is volgens de RvV, en omdat het EHRM niet van oordeel is dat personen die verdacht worden van terrorisme, algemeen en systematisch zouden worden gefolterd en mishandeld (zie RvV, 212.381 van 16 november 2018).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u in geval van terugkeer naar Marokko een geponde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat u al herhaaldelijk bent veroordeeld voor ernstige misdrijven. Zo blijkt dat u op 18/05/2006 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar omdat u opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid toebracht aan een lid van een rivaliserende bende, die hierdoor blijvend arbeidsongeschikt en deels invalide werd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt eveneens dat u op 04/12/2014 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, heling, vereniging van misdadigers, omdat u en uw mededaders een diefstal van een wagen pleegden en hiermee een overval op 2 slachtoffers pleegden, waarbij jullie een handtas, identiteitskaart, 2 ringen en een horloge stalen.

Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de in het kracht van gewijsde gegane arresten.

De rechter in het arrest van 04/12/2014 oordeelde: "Bij de straffoemeting wordt rekening gehouden met: i) de persoon en de **volgehouden criminele ingesteldheid** van de beklaagde, ii) zijn gelijkaardige strafrechtelijke voorgaanden, en de staat van **wettelijke herhaling** waarin hij zich bevindt, iii) de **omstandigheden en bijzondere ernst van de feiten** die, zoals de eerste rechter terecht stelde, getuigen van een **totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit** en een **gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin**, en die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel, iv) het **gewelddadig karakter van de feiten** en de ontegensprekelijk traumatiserende gevolgen voor de slachtoffers.[...] deze **strengere gevangenisstraf** moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en moet hem leren de fysieke integriteit en de eigendommen van een ander persoon te respecteren"(p. 14 arrest). De rechter in het vonnis van 18/05/2006 stelde dan weer dat er rekening werd gehouden met: " de **bijzondere zwaarwichtigheid** der aangehouden feiten van de tenlastelegging te beoordelen overeenkomstig de **zware gevolgen voor het slachtoffer** en de **ongebreidelde brutaliteit** waarmee de slagen zijn gepleegd; met de **gevaarlijke ingesteldheid van beklaagde** zoals deze blijkt, enerzijds, uit de feiten van de aangehouden tenlastelegging zelf en de wijze waarop die werden gepleegd, en anderzijds, uit beklaagdes strafverleden waaruit hij kennelijk geen lering trok. Een **langdurige gevangenisstraf van**

deze onverbeterbare en agressieve beklaagde is in het belang van de veiligheid van de maatschappij aangewezen.” (p. 7-8 arrest).

*Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, en dat u er niet voor terugschrikt om voor eigen geldgewin fysiek geweld te gebruiken. De vaststellingen dat u voor uw veroordelingen door het Hof van Beroep te Antwerpen reeds verschillende malen veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, waaronder een veroordeling tot een **gevangenisstraf van 9 jaar in 1995**, dat u in 1996 werd gewaarschuwd dat u het land zou worden uitgezet indien u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen en u hierna nog driemaal werd veroordeeld, en u zelfs tijdens uw gevangenisstraf en penitentiair verlof misdrijven pleegde en gedurende een periode van 1351 dagen niet terugkeerde na uw periodieke uitgangsvergunning, bevestigen allen deze conclusie en wijzen er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Dit wordt bevestigd door het Hof van Beroep dat in zijn arrest van 18/05/2006 oordeelde: “Een langdurige gevangenisstraf van deze onverbeterbare en agressieve beklaagde is in het belang van de veiligheid van de maatschappij aangewezen.”*

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de feiten waaraan u zich bezondigd heeft ernstige feiten betreffen. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Bijgevolg wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal bovendien van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Marokko. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 4 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de artikelen 3 en 6 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat uit verschillende rapporten blijkt dat Marokkaanse onderdanen die in het kader van terroristische activiteiten worden vervolgd of veroordeeld, een hoog risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hij verwijst in dit verband naar het rapport “Morocco. “Stop Looking for Your Son” Illegal Detentions under the Counterterrorism Law” van Human Rights Watch van oktober 2010, waarin melding wordt gemaakt van illegale detenties die plaatsvinden in Marokko in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande “counterterrorisme”. Volgens verzoeker kan op basis van dit rapport worden vastgesteld dat jaren na de Marokkaanse wetgeving van 2003, nog steeds op een systematische wijze onwettige praktijken van detentie plaatsvonden van personen die een link vertonen met terroristische activiteiten. De UN Working Group on Arbitrary Detention bracht tevens in 2014 een rapport uit aangaande de situatie in Marokko, waarin een specifiek onderdeel werd uitgewerkt omtrent zaken gebonden aan terroristische activiteiten. Verzoeker verwijst tevens naar het rapport “Shadow of Impunity Campaign, Torture in Morocco and Western Sahara” van Amnesty International, gepubliceerd in 2015, alsook naar het “Country Reports on Human Rights Practices for 2015. Morocco 2015 Human Rights Report” van United States Department of State van 23 mei 2016, op basis waarvan volgens verzoeker dient te worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties niet met zekerheid kunnen worden uitgesloten. Al deze officiële en zorgwekkende rapporten tonen

volgens verzoeker aan dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

Verzoeker verwijst daarnaast naar rechtspraak van het EHRM (arrest *Ouabour t. Belgie*, n° 26417/10, 2 juni 2015), waarin het Hof oordeelde dat de verwijdering naar Marokko van een persoon die ervan wordt verdacht een band te hebben met bepaalde terroristische activiteiten, strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Het EHRM oordeelde namelijk dat ondanks de verstreken periode tussen de verschillende rapporten, toch nog kan worden vastgesteld dat een onmenselijke behandeling in hoofde van personen verdacht van deelname aan terroristische activiteiten mogelijk is. Het EHRM stelde ook vast dat objectieve bronnen aantonen dat de mensenrechtensituatie in Marokko in het kader van de strijd tegen terrorisme geen verbetering heeft gekend na al die jaren en dat het systematisch gebruik van praktijken in strijd met artikel 3 EVRM ten aanzien van personen vervolgd of gearresteerd in dit kader een duurzaam probleem uitmaakt in Marokko. Verzoeker verwijst ook naar en citeert uit het arrest, *Ei Haski tegen België* (n° 649/08, 25 september 2012) en merkt op dat het EHRM ook in de zaak *Rafaa t. Frankrijk* (n° 25393/10, 30 mei 2013) en de zaak *Boutagni t. Frankrijk* (n° 42360/08, 18 november 2010) tot een schending van artikel 3 EVRM besloot.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het Comité tegen foltering (CAT) op 19 mei 2014 in de zaak *Ali Aarraas* heeft erkend dat er een gegeneraliseerde praktijk is van gebruik van foltering ten aanzien van personen betrokken bij terroristische activiteiten. Onder verwijzing naar het *“Rapport mondial 2016-2017 - Maroc/Sahara Occidentale”* van Human Rights Watch, stelt verzoeker dat aan Human Rights Watch en Amnesty International onderzoeken in Marokko werden geweigerd. Hij argumenteert in dit verband: *“In zijn arrest X. t./ Nederland van 10 juli 2018, heeft het EHRM niet meer geconcludeerd aan het bestaan van die kwetsbare groepering, ter onrecht volgend de verzoekende partij. De mishandelingen worden, door het EHRM, geanalyseerd op grond van verslagen van NGO en gouvernementele instituties (zie §143 van Saadi). Wat Marokko betreft, zijn deze handelingen door verschillende standpunten geanalyseerd in de recente rechtspraak van het Hof. Het zou blijken dat Marokko institutionele systemen van mensenrechtenbescherming zouden invoeren en dat de aangiften van de folteringen en mishandelingen minder belangrijk zijn, zodat er geen spraak is van een systematisch karakter. In tegenstelling met deze bewering, tonen de getuigschriften dat die kwetsbare groepering zich nu uitbreidt aan alles die door de Marokkaanse overheden als een gevaar voor de veiligheid en de stabiliteit wordt beschouwd. Die institutie opgesteld door Marokko om haar zogenaamde “culture des droits de l’Homme” te rechtvaardigen, is de “Conseil National des droits de l’Homme”. Het bestaan van een preventiemechanisme is per se niet afdoend om de “culture” van foltering en mishandelingen die al lang aan de kaak werd gesteld, te maken verdwijnen. Men moet zorgvuldig blijven. Het is bovendien zorgwekkend dat de vermindering van de aangiften van systematische handelingen komt samen met de versterkt repressie tegen NGO’s die deze informatie aangeven... Lokale NGO’s zijn onontbeerlijk voor de werk van internationale NGO’s of voor de VN. Het is bijgevolg niet mogelijk te zeggen of er minder mishandelingen zijn, of enkel minder aangiften van deze mishandelingen...”* Ter staving van de *“repressie tegen de NGO’s”*, verwijst verzoeker nog naar een verslag van International Federation for Human Rights (FIDH) van 29 juli 2014, naar het artikel *“L’ ACAT poursuivie en justice au Maroc”* van La Vie van 12 februari 2015, naar het verslag *“Amnesty International staff members expelled from Morocco”* van Amnesty International van 11 juni 2015, naar het verslag *“Declaration propos des activités de Human Rights Watch au Maroc”* van Human Rights Watch van 6 november 2015, naar het bericht *“Expulsion d’une délégation de juristes”* van ACAT Frankrijk van 12 april 2016, naar het verslag *“Ressusciter le ministère Marocain des Droits de l’homme, une décision empreinte d’ironie”* van Human Rights Watch van 21 april 2016, naar een post dd. 26 januari 2018 op de blog van Réseau des démocrates, naar het artikel *“Au Maroc, les ONG sous haute pression”* van La Croix van 25 januari 2018, naar het verslag *“Maroc: victimes d’attaques croissantes, des associations des droits humains progressivement muselées”* van FIDH van 24 januari 2018, naar het artikel *“Maroc: constantes offensives contre la liberté d’association”* van l’Observatoire pour la protection des défenseurs des droits de l’homme van januari 2018 en naar het *“World Report 2018”* van Human Rights Watch.

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verzoeker gelden als volgt:

“Verwerende partij verwijst naar een arrest van Uw Raad van 16 november 2018 nr 212.381.

Dit recent stelt niet uit dat Marokkaanse onderdanen die betreft zijn in terroristische zaken geen vervolgingen kunnen kennen maar enkel herhaald dat de bewijslast op de rug van de eiser staat, maar heeft evenals ook herhaald dat: “il peut être attendu du requérant que celui-ci donne des indications quant à l’intérêt que les autorités marocaines pourraient lui porter (X contre Suède, op. cit., § 53 et X

contre Pays-Bas, op. cit., § 73). Etant entendu que faire la démonstration d'indications d'un tel intérêt comporte une part inévitable de spéculation et qu'il ne peut être exigé du requérant qu'il apporte une preuve claire des craintes dont il pourrait faire état (X contre Pays-Bas, op. cit., § 74). La Cour EDH considère que lorsqu'une telle indication ou preuve est apportée, il appartient aux autorités de l'Etat de renvoi, dans un contexte procédural interne, de dissiper tous les doutes qui pourraient exister (Cour EDH, 28 février 2008, Saadi c. Italie, §§129 -132, X c. Suède, op. cit., § 58 et X c. Pays-Bas, op. cit., §75)."

Betreffende het arrest X. t/ Nederland van 10 juli 2018 dat de Nederlandse overheden hadden, voor de verwijdering van de eiser in die zaak, stelt de eiser vast dat een onderzoek uitgevoerd werd om te verifiëren of de eiser in die zaak, door de Marokkaanse overheden gezocht was:

The Court notes that, unlike the situation in the cases of Rafea v. France (no. 25393/10, 30 May 2013) and Ouabour v. Belgium (no. 26417/10, 2 June 2015), in which Morocco had requested the applicants' extradition on suspicion of terrorism, no such request has been made in the present case. It further notes that, unlike the situation in the case of X. v. Sweden (no. 36417/16, 9 January 2018), the applicant has been convicted of terrorism-related offences and it must be assumed that the Moroccan authorities are aware of the nature of his conviction in the Netherlands. Moreover, unlike in the Swedish case, the Dutch authorities conducted an investigation into whether the applicant was being searched for in respect of any criminal offences in Morocco (§79. wij onderstrepen).

Dit soort onderzoek werd in casu niet uitgevoerd.

Betreffende het feit dat de Marokkaanse overheden zouden het principe van non bis in idem respecteren, heeft het Hof in dit arrest gezegd:

As regards the alleged risk of the applicant being prosecuted in Morocco as a terrorist suspect because of his conviction in the Netherlands, the Court finds, on the basis of the material before it, that it has not been established that the Moroccan judicial authorities fail to respect the principle of ne bis in idem (see, in particular, paragraph 33 above). Accordingly, it finds that it has not been demonstrated that the applicant would risk prosecution in Morocco in respect of the same facts held against him in the criminal proceedings in the Netherlands, as contended by the applicant (wij onderstrepen).

Deze elementen zijn aanwijzingen dat het feit dat in een arrest van 10 juli 2018, het EHRM heeft geconcludeerd aan de niet schending van het artikel 3 EVRM indien een Marokkaanse staatsburger, veroordeeld voor terrorisme, verwijderd zou zijn, is per se niet afdoend om te kunnen beschouwen dat in casu er geen aanwijzing is van schending van het artikel 3 EYRM indien de eiser verwijderd zou zijn.

De elementen waarop het EHRM zich steunt in het arrest X. t/ Nederland zijn niet van toepassing in de situatie van de eiser.

Betreffende het arrest A.S. t/Frankrijk, had het Hof beschouwd dat de eiser in die zaak het risico niet genoeg had geïndividualiseerd (...)

De situatie is wel anders in huidige zaak"

Vervolgens licht verzoeker zijn persoonlijke situatie toe. Hij betoogt dat hij deel uitmaakt van een kwetsbare groepering zoals uiteengezet in het arrest Saadi. Het is immers bekend dat hij in België vervolgd werd als "moslimextremist". Een eenvoudig Google-onderzoek toont dit aan. De resultaten van dit onderzoek verwijzen voornamelijk naar zijn vervolging en minder naar zijn vrijspraak in mei 2019, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt: "Deze artikelen spreken evenals van de procedure van de eiser voor de RW in het kader van de intrekking van zijn verblijfsrecht en de beschuldiging, door de eiser en zijn raadsman, dat de eiser in Marokko, gefolterd zou zijn.

Indien de eiser zou naar Marokko terugkeren, het duidelijk is dat hij beschouwd zal zijn als iemand die beschuldigd is om deel te nemen aan een terroristische groepering.

Zelfs als Uw Raad zou niet beschouwen dat er sprak kan zijn van een kwetsbare groepering, heeft de eiser met genoeg zekerheid aangetoond dat zijn vrees voor vervolging of het reëel risico van ernstig schade gegrond is. (...)

Er zijn in casu genoeg aanwijzingen.

Zoals eerder gezegd, een basis onderzoek op internet wijst aan dat de eiser betrokken is in een belangrijke terroristische zaak in België.

Deze artikelen spreken evenals van de procedure van de eiser voor de RVV in het kader van de intrekking van zijn verblijfsrecht en de beschuldiging, door de eiser en zijn raadsman, dat de eiser in Marokko, gefolterd zou zijn.

Maar het belangrijkste element is met zekerheid het feit dat de Heer S.(...) E.(...) A.(...) in Marokko aangehouden, gehoord en veroordeeld werd voor dezelfde feiten.

Een PV werd op die basis opgesteld en is aan de basis van deze beoordeling.

Dat deze beoordeling gaat over dezelfde feiten wordt bevestigd in het vonnis van REA van Brussel van april 2018 en is het motief van de vrijspraak van Meneer E.(...) A.(...) in België (volgens het principe van non bis in idem).

De rechtbank is van oordeel, in dit vonnis, dat een mogelijke ongeoorloofde politiedruk niet kan uitgesloten zijn (...)

Dit werd hernomen met streng in het arrest van het Hof van Beroep van 29 mei 2019: (...)

Het is opmerkelijk dat de eiser in België vrijgesproken werd, terwijl, voor dezelfde feiten, E.(...) A.(...) werd veroordeeld. Het komt duidelijk uit het vonnis en het hogervermeld arrest dat de PV opgesteld in Marokko spreken van de eiser en Meneer B.(...).

De Marokkaanse overheden zijn bijgevolg goed geïnformeerd over de situatie van de eiser en hebben een belang aan zijn vasthouding.

De individuele aanwijzingen zijn versterkt door het feit dat zijn schoonbroer, B.(...) E.(...) I.(...), die ook vervolgd in dezelfde zaak was, in Marokko aangehouden werd en blijkbaar mishandeld (zie NPO van 21 november 2018 en stuk 6).

Ter ondersteuning van huidig beroep, legt de eiser kopie van documenten neer, in verband met de vasthouding van B.(...) E.(...) I.(...):

- *Formulier van vrijlating (stuk 7);*
- *Convocatie bij de Marokkaanse Consulaat te Antwerpen, met vrije vertaling (stuk 8);*

Dit is bijgevolg geen "slechts beweringen" van de eiser.

Verwerende partij blijkt dit clement te hebben niet onderzocht, ondanks het rechtstreeks verbonden is aan de situatie van de eiser.

Op basis van deze elementen, toont de eiser met genoeg zekerheid dat er een reëel risico is dat hij in zijn herkomstland, het voorwerp zou maken van foltering of mishandeling omwille van de beschuldigingen tegen hem in een terroristische procedure."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), de artikelen 3 en 6 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toepassing maakt van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet op basis van het feit dat hij ernstige feiten zou hebben gepleegd, doch niet aanwijst op basis van welk onderdeel van dit artikel hij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* verwijst verwerende partij naar twee veroordelingen, een vonnis van 18 mei 2006 en een arrest van 4 december 2014. Deze veroordelingen zouden aanwijzen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving en hieruit zou een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komen, zodat het niet uitgesloten is dat hij een dergelijk crimineel gedrag in de toekomst zal herhalen. Verzoeker betwist niet dat hij meerdere keren werd veroordeeld doch meent dat deze feiten niet mogen beschouwd worden als "ernstig misdrijf" zoals uiteengezet in de Guidelines van UNHCR. Verzoeker zet in dit verband uiteen als volgt: *"Dat de arresten en vonnissen die hebben de eiser veroordeeld verwijzen naar de zwaarwichtigheid van deze feiten is per se niet afdoend om te kunnen beschouwen dat deze feiten "ernstig misdrijven" zouden zijn.*

Deze arresten worden niet toegevoegd aan het administratieve dossier.

Het komt uit het administratieve dossier waarvan de raadsman van de eiser beschikt via inzage in een andere procedure dat de beoordeling van 2014 betreft feiten gepleegd tussen 28.02.2011 en 28.05.2011. De raadsman van de eiser beschikt niet over deze vonnissen in hun geheel.

De eiser werd veroordeeld in 2014 en wordt sinds september 2015 vastgehouden in dit kader.

De eiser heeft sinds 2011 geen nieuwe strafbare feiten gepleegd. Hij was niettemin niet vastgehouden tussen 2011 en 2015.

De situatie van Meneer M.(...) Z.(...) is bovendien ondertussen drastisch veranderd. Hij trouwde met Mevrouw I.(...) en de koppel heeft twee zoontjes, A.(...) en A.(...), geboren in 2015 en 2019.

Hij krijgt bijna dagelijks bezoek van zijn familie en komt ernaar uit om vrijgelaten te zijn om een nieuw leven te heropbouwen.

Gehoord op deze elementen, beschrijft de eiser deze feiten als "stommiteiten", waarvoor hij "veel spijt heeft" (NPO van 22 januari 2018, p. 5).

Deze elementen spreken tegen het feit dat de eiser nog actueel een gevaar zou vormen voor de maatschappij, zodat de toepassing van het artikel 52/4 van de vreemdelingenwet een onevenredige beslissing zou vormen."

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dd. 20 april 2018, een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 29 mei 2019, een nota ter attentie van het CGVS, de resultaten van een zoekopdracht via Google, het artikel “*Belgisch-Marokkaanse moslimextremist opgepakt*” van Het Laatste Nieuws van 22 augustus 2018, een “Bulletin de sortie” dd. 13 september 2018 en een convocatie van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen ten aanzien van B.E.I., verzoekers schoonbroer.

2.4. Voorafgaande opmerkingen

2.4.1. In zoverre verzoeker de schending van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) aanvoert, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel betrekking heeft op de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus in het geval waar 1) de betrokkene volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is, 2) nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend wordt vastgesteld dat de betrokken persoon op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn of dat hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus of 3) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt of hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Voornoemd artikel 14 van richtlijn 2011/95/EU vindt in voorliggend geval aldus geen toepassing zodat de aangevoerde schending ervan juridische grondslag mist.

2.4.2. Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad er op dat het nog altijd aan verzoeker is om de schending aan te tonen indien hij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. Verzoeker geeft in het verzoekschrift echter niet de minste toelichting op welke manier hij de rechten van verdediging geschonden acht.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij als terreurverdachte in Marokko zal worden gearresteerd en blootgesteld aan foltering. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko stelt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, dat de autoriteiten van het land zich inspinnen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven, en dat, hoewel andere rapporten van de Verenigde Naties of van het US Department of State ondanks deze inspanningen melden dat de politie en de veiligheidstroepen nog altijd mishandelingen en folteringen zouden plegen, het EHRM niet van oordeel is dat er in Marokko tijdens ondervragingen of tijdens de periode in hechtenis algemeen en systematisch foltering of mishandeling wordt toegepast, het EHRM hierbij rekening heeft gehouden met de recente maatregelen van de Marokkaanse autoriteiten als antwoord op de gemelde gevallen van foltering: het recht op toegang tot een advocaat voor de gevangenen dat de gevangenen beschermt tegen foltering en mishandeling, aangezien de advocaten dit kunnen melden voor onderzoek, en het feit dat de politieagenten en de veiligheidstroepen vanaf nu ervan op de hoogte zijn dat de foltering en de mishandeling waaraan ze zich schuldig zouden maken hen aan zware straffen zouden blootstellen, de situatie in Marokko aldus op zich niet bewijst dat het EVRM zou worden geschonden indien een persoon die wordt verdacht van terrorisme of ervan wordt verdacht de veiligheid van het land in gevaar te brengen naar dit land zou terugkeren en dus niet van die aard is dat ze op zichzelf zou volstaan om te bewijzen dat er een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan indien verzoeker zou worden teruggezonden, (ii) de situatie waarin een persoon dreigt te worden vervolgd, gearresteerd, ondervraagd en zelfs te worden aangeklaagd, volgens het EVRM op zichzelf niet in strijd is met het Verdrag, (iii) er dus dient te worden beoordeeld of, rekening houdend met zijn individuele situatie, een terugkeer naar Marokko hem persoonlijk zou blootstellen aan een risico op schending van het Verdrag, met dien verstande dat hij aanwijzingen in die zin moet geven, en om te beginnen, op zijn minst aanwijzingen dat hij belangstelling

zou wekken bij de Marokkaanse autoriteiten, en noch uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud noch, uit de aangebrachte stukken kan blijken dat hij de belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten zou hebben gewekt, nog minder dat zij hem zouden willen vervolgen en nog minder dat hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging of ernstige schade wegens zijn situatie, zoals wordt toegelicht, (iv) ook al zou hij elementen kunnen voorleggen die wijzen op belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten voor hem, het niet de vraag is of hij dreigt te worden vervolgd of in de gaten te worden gehouden door de Marokkaanse autoriteiten bij zijn aankomst in dat land, zelfs niet of hij er dreigt strafrechtelijk te worden vervolgd en veroordeeld nu geen van deze gevolgen *ipso facto* het bestaan van een risico op vervolging of ernstige schade voor hem zou inhouden, het in dit geval alleen de vraag is of een terugkeer naar dat land verzoeker zou blootstellen aan een risico op vervolging of ernstige schade, en het CGVS om de voormelde redenen en rekening houdend met het feit dat de mensenrechtensituatie in Marokko over het algemeen verbeterd is en sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, alsook rekening houdend met de inspanningen van de autoriteiten van dit land om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven, en met de afwezigheid van belangstelling van de autoriteiten voor verzoeker, van oordeel is dat dergelijk risico op vervolging of ernstige schade wat hem betreft niet bewezen is en (v) het CGVS geen genoegen neemt met verwijzingen naar rapporten, volgens welke er nog altijd mishandelingen en folteringingen door de politie en de veiligheidstroepen plaatsvinden, omdat zij het risico op onmenselijke en vernederende behandeling dat verzoeker aanhaalt niet kunnen individualiseren of concretiseren en dit des te minder het geval kan zijn omdat, zoals hierboven werd vermeld, de mensenrechtensituatie in Marokko verbeterd is, zelfs "sterk verbeterd" is volgens de RvV, en omdat het EHRM niet van oordeel is dat personen die verdacht worden van terrorisme, algemeen en systematisch zouden worden gefolterd en mishandeld. Verzoeker wordt op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij in België al herhaaldelijk werd veroordeeld voor ernstige misdrijven, uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat hij er niet voor terugschrikt om voor eigen geldgewin fysiek geweld te gebruiken, de vaststellingen dat hij voor zijn veroordelingen door het Hof van Beroep te Antwerpen op 18 mei 2006 (tot een gevangenisstraf van 4 jaar) en op 4 december 2014 (tot een gevangenisstraf van 6 jaar) reeds verschillende malen veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, waaronder een veroordeling tot een gevangenisstraf van 9 jaar in 1995, dat hij in 1996 werd gewaarschuwd dat hij het land zou worden uitgezet indien hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen en hij hierna nog driemaal werd veroordeeld, en hij zelfs tijdens zijn gevangenisstraf en penitentiair verlof misdrijven pleegde en gedurende een periode van 1351 dagen niet terugkeerde na zijn periodieke uitgangsvergunning, allen deze conclusie bevestigen en er voorts op wijzen dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dan ook duidelijk blijkt dat de feiten waaraan hij zich bezondigd heeft ernstige feiten betreffen en bijgevolg niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 december 2019 (CG nr. 1719806), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.7. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker er niet in slaagt de door hem voorgehouden vrees dat hij in Marokko als terreurverdachte zal worden gearresteerd en zal worden blootgesteld aan foltering te individualiseren en te concretiseren.

2.7.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker op 30 januari 2015 werd opgesloten uit hoofde van deelneming aan een vereniging van misdadigers en deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, waarvan hij op 17 juli 2015 door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep werd ontlast.

Uit een verslag van OCAD van 7 april 2017 blijkt dat er een gegronde vrees bestond dat verzoeker in een jihadistische context zou vertrekken naar de regio Syrië/Irak, gezien uit zijn sympathieën, de

entourage waarbinnen hij zich beweegt en zijn activiteiten doen vermoeden dat hij de intentie vertoont om terroristische organisaties te vervoegen. Op basis van al deze feiten werd op 14 juni 2017 door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht aangezien geoordeeld werd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij arrest nr. 200.119 van 22 februari 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing wegens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 8 EVRM.

Op 20 maart 2018 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf omwille van het opnemen van een leidinggevende rol in een terroristische groepering. Hij diende beroep in tegen dit vonnis en op 29 mei 2019 sprak het Brusselse Hof van Beroep hem vrij van iedere telastlegging in deze zaak en ontsloeg ze hem van rechtsvervolging.

2.7.2. Verzoeker haalt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming aan dat hij verdacht werd in een terrorismedossier en de Marokkaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, dat zij hem tevens beschouwen als een leidend figuur binnen het GICM (Groupe Islamique Combattant Marocain) en dat hij bijgevolg in geval van terugkeer naar Marokko een slechte behandeling te wachten staat en hij er in gevangenschap zal blootgesteld worden aan foltering. Verzoeker verwijst te dezen naar enkele gelijkaardige gevallen van personen die al dan niet veroordeeld werden voor betrokkenheid bij terrorisme en later in Marokko volgens zijn verklaringen werden gearresteerd en gefolterd en legt een (niet-gedateerde of ondertekende) nota voor.

2.7.3.1. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat uit verschillende rapporten blijkt dat Marokkaanse onderdanen die in het kader van terroristische activiteiten worden vervolgd of veroordeeld, een hoog risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hij verwijst in dit verband naar het rapport "*Morocco. "Stop Looking for Your Son" Illegal Detentions under the Counterterrorism Law*" van Human Rights Watch van oktober 2010, waarin melding wordt gemaakt van illegale detenties in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande "counterterrorism". Volgens verzoeker kan op basis van dit rapport worden vastgesteld dat jaren na de Marokkaanse wetgeving van 2003, nog steeds op een systematische wijze onwettige praktijken van detentie plaatsvonden van personen die een link vertonen met terroristische activiteiten. Hij wijst er ook op dat de UN Working Group on Arbitrary Detention in 2014 tevens een rapport uitbracht aangaande de situatie in Marokko, waarin een specifiek onderdeel werd uitgewerkt omtrent zaken gebonden aan terroristische activiteiten. Verzoeker verwijst tevens naar het rapport "*Shadow of Impunity Campaign, Torture in Morocco and Western Sahara*" van Amnesty International, gepubliceerd in 2015, alsook naar het "*Country Reports on Human Rights Practices for 2015. Morocco 2015 Human Rights Report*" van United States Department of State van 23 mei 2016, op basis waarvan volgens verzoeker dient te worden vastgesteld dat willekeurige arrestaties niet met zekerheid kunnen worden uitgesloten. Al deze officiële en zorgwekkende rapporten tonen aan dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen door de Marokkaanse autoriteiten in het kader van de Marokkaanse wetgeving aangaande "counterterrorism" *an sich* niet volstaat om de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren en aannemelijk te maken dat hij in Marokko een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren omwille van het feit dat hij in België vervolgd is geweest omwille van het opnemen van een leidinggevende rol in een terroristische groepering (en in beroep van iedere tenlastelegging werd vrijgesproken). Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in Marokko werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen volgt. De Raad merkt hierbij nog op dat voornoemde door verzoeker bijgebrachte landeninformatie integraal dateert uit de periode 2010-2015 en de situatie in die periode bespreekt. Op grond hiervan kan dus niet worden vastgesteld dat verdachten/beklaagden van terrorisme in Marokko anno 2020 nog systematisch mishandeld en gefolterd worden.

2.7.3.2. Verzoeker verwijst daarnaast naar rechtspraak van het EHRM (arrest *Ouabour t. Belgie*, n° 26417/10, 2 juni 2015), waarin het Hof oordeelde dat de verwijdering naar Marokko van een persoon die ervan wordt verdacht een band te hebben met bepaalde terroristische activiteiten, strijdig zou zijn met artikel 3 EVRM. Het EHRM oordeelde namelijk dat ondanks de verstreken periode tussen de

verschillende rapporten, toch nog kan worden vastgesteld dat een onmenselijke behandeling in hoofde van personen verdacht van deelname aan terroristische activiteiten mogelijk is. Het EHRM stelde ook vast dat objectieve bronnen aantonen dat de mensenrechtensituatie in Marokko in het kader van de strijd tegen terrorisme geen verbetering heeft gekend na al die jaren en dat het systematisch gebruik van praktijken in strijd met artikel 3 EVRM ten aanzien van personen vervolgd of gearresteerd in dit kader een duurzaam probleem uitmaakt in Marokko. Verzoeker verwijst ook naar en citeert uit het arrest, El Haski tegen België (n° 649/08, 25 september 2012) en merkt op dat het EHRM ook in de zaak Rafaa t. Frankrijk (n° 25393/10, 30 mei 2013) en de zaak Boutagni t. Frankrijk (n° 42360/08, 18 november 2010) tot een schending van artikel 3 EVRM besloot. Hij voegt hier nog aan toe dat ook het Comité tegen foltering (CAT) op 19 mei 2014 in de zaak *Ali Arraas* heeft erkend dat er een gegeneraliseerde praktijk is van gebruik van foltering ten aanzien van personen betrokken bij terroristische activiteiten.

De Raad merkt te dezen echter op dat, opdat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak naar analogie kan toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, *quod non in casu*. Immers, in de zaak *Ali Arraas* was de betrokkene op 1 april 2008 aangehouden en ondervraagd in Spanje en vervolgens vastgehouden op grond van een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd door Marokko wegens lidmaatschap van een terroristische organisatie. Marokko verzocht om zijn uitlevering en de verzoeker werd op 14 december 2010 door Spanje overgedragen aan de Marokkaanse autoriteiten, door wie hij naar eigen zeggen werd gefolterd. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, heeft de Marokkaanse overheid *in casu* echter niet om de uitlevering van verzoeker gevraagd, noch op een andere manier haar belangstelling in verzoeker geuit. Ook het arrest *Ouabour t. België* heeft betrekking op een persoon tegen wie een internationaal arrestatiebevel was afgeleverd door de officier van justitie bij het Hof van Beroep van Rabat, wat zoals reeds gezegd *in casu* niet het geval is. In 2012 had het Hof al vastgesteld dat mishandelingen met het oog op het verkrijgen van bekentenissen een algemene praktijk was in Marokko ten aanzien van verdachten van terrorisme in het kader van onderzoeken na de aanvallen van Casablanca in 2003 (§ 72 verwijst naar het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde arrest El Haski t. België). Op basis van recentere verslagen (Werkgroep van de VN rond willekeurige detentie, Amnesty International, Human Rights Watch) stelde het Hof vast dat het respect voor de mensenrechten in het kader van de strijd tegen terrorisme in Marokko niet verbeterd is: het gebruik van wanpraktijken en mishandelingen ten aanzien van verdachten van terrorisme is “een duurzaam probleem in Marokko” (§ 75). Volgens het Hof beperkt de verzoeker zich er niet toe algemene informatie in te roepen, want hij toonde aan dat hij tot een geïsoleerde bevolkingscategorie behoort. Uit het internationale aanhoudingsmandaat van de Marokkaanse procureur bleek immers dat de verzoeker gezocht werd wegens “oprichting van een bende met het oog op de voorbereiding en het plegen van terroristische misdrijven”. Bovendien merkte het Hof op dat België geenszins diplomatieke garanties aan Marokko had gevraagd om te vermijden dat de verzoeker aan mishandelingen onderworpen wordt (in elk geval was er geen spoor van dergelijke pogingen in het dossier) (§ 76-77). Gezien al die elementen was het Hof van oordeel dat de effectieve uitlevering van de verzoeker aan Marokko een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. *In casu* toont verzoeker echter op geen enkele manier aan dat hij door de Marokkaanse autoriteiten zou worden geïsoleerd met het oog op vervolging.

Waar het EHRM in de zaak *Ouabour*, met verwijzing naar de in het verzoekschrift aangehaalde zaken *El Haski t. België* (n° 649/08, 25 september 2012), *Rafaa t. Frankrijk* (n° 25393/10, 30 mei 2013) en *Boutagni t. Frankrijk* (n° 42360/08, 18 november 2010) nog oordeelde dat foltering van verdachten van terrorisme in Marokko een duurzaam probleem was (§75), werd de situatie in latere rechtspraak genuanceerd en hield het Hof rekening met een verbetering van de situatie op het vlak van mensenrechten in Marokko. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct het volgende overwogen: “Zo merkt het Commissariaat-generaal, in navolging van de meest recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko stelt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, en dat de autoriteiten van het land zich inspinnen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven (EHRM X tegen Zweden, 9 januari 2018, §52, EHRM X tegen Nederland, 10 juli 2018, §77, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018, waarop het CGVS zich ook beroept).

Zoals het voormelde arrest van de RvV merkt het CGVS ook op dat, hoewel andere rapporten van de Verenigde Naties of van het US Department of State ondanks deze inspanningen melden dat de politie en de veiligheidstroepen nog altijd mishandelingen en folteringen zouden plegen, het EHRM niet van oordeel is dat er in Marokko tijdens ondervragingen of tijdens de periode in hechtenis algemeen en

systematisch foltering of mishandeling wordt toegepast (zie EHRM, X tegen Zweden, §52, EHRM X tegen Nederland §77, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018).

Net als de RvV merkt de Commissaris-generaal ook op dat het EHRM rekening heeft gehouden met de recente maatregelen van de Marokkaanse autoriteiten als antwoord op de gemelde gevallen van foltering: het recht op toegang tot een advocaat voor de gevangenen dat de gevangenen beschermt tegen foltering en mishandeling, aangezien de advocaten dit kunnen melden voor onderzoek, en het feit dat de politieagenten en de veiligheidstroepen vanaf nu ervan op de hoogte zijn dat de foltering en de mishandeling waaraan ze zich schuldig zouden maken hen aan zware straffen zouden blootstellen.

Samen met de RvV besluit de Commissaris-generaal dat de situatie in Marokko op zich niet bewijst dat het EVRM zou worden geschonden indien een persoon die wordt verdacht van terrorisme of ervan wordt verdacht de veiligheid van het land in gevaar te brengen, naar dit land zou terugkeren (vgl. RvV, 212.381 van 16 november 2018). De situatie in Marokko is dus niet van die aard dat ze op zichzelf zou volstaan om te bewijzen dat er een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan indien u zou worden teruggezonden.”

Verzoeker slaagt er niet in de Raad te overtuigen waar hij in het verzoekschrift suggereert dat er thans minder mishandelingen en folteringen worden gerapporteerd omdat onderzoek hiervan door mensenrechtenorganisaties door de Marokkaanse autoriteiten wordt bemoeilijkt of onmogelijk gemaakt, en dus niet omdat de Marokkaanse autoriteiten zich inspinnen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven. Dit klemt des te meer nu de door verzoeker in dit verband aangehaalde informatie dateert uit de periode 2014-2018 en de *“respressie tegen de NGO’s”*, zoals verzoeker het noemt dus geen recent fenomeen is. Bovendien wordt in de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van het EHRM van 2018 (X t. Zweden van 9 januari 2018, X t. Nederland van 10 juli 2018 en A.S. t. Frankrijk van 19 april 2018) vastgesteld dat uit rapporten van internationale organisaties en NGO’s blijkt dat in Marokko foltering en mishandeling van verdachten van terrorisme nog regelmatig gebeuren. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het EHRM over voldoende objectieve informatie beschikte om de situatie in Marokko op het vlak van mensenrechten te beoordelen, waaronder een verslag van The United Nations Human Rights Committee van 2 november 2016, het Country Reports on Human Rights Practices for 2016, Morocco van The US Department of State, het World Report 2018 van Human Rights Watch en het rapport *“The State of the World’s Human Rights”* van Amnesty International van 22 februari 2018.

Zo oordeelde het EHRM in X t. Zweden (n° 36417/16), zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dat alle beschikbare COI-informatie over Marokko stelt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, en dat de autoriteiten van het land zich inspinnen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven. De algemene situatie in Marokko is volgens het Hof dus niet van die aard dat ze op zichzelf zou volstaan om te bewijzen dat artikel 3 EVRM zou geschonden worden wanneer de verzoeker naar Marokko zou terugkeren. Volgens het Hof dient te worden onderzocht of de persoonlijke situatie van de verzoeker zodanig is dat zijn terugkeer naar Marokko in strijd is met artikel 3 EVRM (§52). *In casu* stelde het Hof vast dat er geen uitlevering was gevraagd door Marokko, waar de verzoeker niet gezocht of vervolgd werd, dat de verzoeker met zijn Marokkaans paspoort heeft kunnen reizen naar Marokko en naar andere landen en dat hij geen problemen heeft ondervonden met de autoriteiten bij zijn bezoek aan zijn ouders in Marokko. Het Hof zag dan ook geen aanwijzingen dat de verzoeker bij terugkeer zou worden gedetineerd en mishandeld door de Marokkaanse autoriteiten voor welke reden dan ook die geen verband houdt met het feit dat hij in Zweden als een veiligheidsrisico werd beschouwd (§53). Het Hof wees er ook op dat de situatie waarin een persoon dreigt te worden vervolgd, gearresteerd, ondervraagd en zelfs te worden aangeklaagd, op zichzelf niet in strijd is met het EVRM en dat moet worden onderzocht of een terugkeer van de verzoeker zou betekenen dat hij er zou worden mishandeld of gefolterd in strijd met artikel 3 EVRM (§ 55). *In casu* beschouwde de Zweedse veiligheidsdienst de verzoeker als een veiligheidsrisico door banden met islamitische bewegingen. Het EHRM merkte op dat de Zweedse veiligheidsdienst contact heeft gehad met de Marokkaanse autoriteiten over de verzoeker. De Marokkaanse overheid wist dus dat Zweden hem wilde uitwijzen om openbare veiligheidsredenen. Zweden voorzag ook om de verzoeker onder escorte van de Zweedse veiligheidsdiensten (en niet de politie of de migratiedienst) te begeleiden bij zijn uitwijzing naar Marokko. Die twee elementen leken *in casu* belangrijk om het risico op foltering als ernstig te beschouwen, mede gelet op het feit dat uit betrouwbare internationale bronnen blijkt dat willekeurige detentie en foltering in Marokko blijven plaatsvinden ten aanzien van verdachten van terrorisme of personen die als een dreiging voor de openbare veiligheid worden beschouwd, ondanks bepaalde verklaringen en inspanningen door de

Marokkaanse autoriteiten om foltering te bestrijden (§ 57). Het EHRM stelde hierbij ook vast dat de interne rechters niet wisten dat de Marokkaanse autoriteiten getipt waren over de verzoeker door de Zweedse veiligheidsdienst (§ 59) en dat de Zweedse autoriteiten geen diplomatieke waarborgen hebben gevraagd aan Marokko om het risico op foltering te vermijden of te verminderen (§ 60). Het EHRM concludeerde daarom dat een uitwijzing naar Marokko artikel 3 EVRM zou schenden. *In casu* kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker in België nog langer als een veiligheidsrisico zou worden beschouwd, gelet op het feit dat hij op 19 mei 2019 door het Hof van Beroep werd vrijgesproken van alle aanklachten betreffende terrorisme. Er zijn evenmin concrete aanwijzingen dat hij door de Marokkaanse autoriteiten wordt verdacht van terrorisme of dat hij ervan wordt verdacht de veiligheid van het land in gevaar te brengen.

In X t. Nederland (n° 14319/17) oordeelde het EHRM dat de uitwijzing naar Marokko van een Marokkaanse man, die in Nederland werd veroordeeld wegens voorbereiding van een terroristische daad, artikel 3 EVRM niet zou schenden. Het EHRM herhaalde vooreerst zijn eerdere rechtspraak dat de situatie waarin een persoon dreigt te worden vervolgd, gearresteerd, ondervraagd en zelfs te worden aangeklaagd, op zichzelf niet in strijd is met het EVRM en dat moet worden onderzocht of een terugkeer van de verzoeker zou betekenen dat hij er zou worden mishandeld of gefolterd in strijd met artikel 3 EVRM (§ 76). Het Hof herhaalde tevens dat de beschikbare COI-informatie over Marokko stelt dat de mensenrechtensituatie er over het algemeen verbeterd is, sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, en dat de autoriteiten van het land zich inspannen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven, en dat, hoewel andere rapporten melden dat mishandeling en foltering door de politie en de veiligheidsdiensten blijven plaatsvinden ten aanzien van verdachten van terrorisme of personen die als een dreiging voor de openbare veiligheid worden beschouwd, ondanks bepaalde verklaringen en inspanningen door de Marokkaanse autoriteiten om foltering te bestrijden, het Hof niet van oordeel is dat er in Marokko tijdens ondervragingen of tijdens de periode in hechtenis algemeen en systematisch foltering of mishandeling wordt toegepast. Het EHRM hield, zoals ook wordt gesteld in de bestreden beslissing, bij deze beoordeling rekening met de recente maatregelen van de Marokkaanse autoriteiten als antwoord op de gemelde gevallen van foltering: het recht op toegang tot een advocaat voor de gevangenen dat de gevangenen beschermt tegen foltering en mishandeling, aangezien de advocaten dit kunnen melden voor onderzoek, en het feit dat de politieagenten en de veiligheidstroepen vanaf nu ervan op de hoogte zijn dat de foltering en de mishandeling waaraan ze zich schuldig zouden maken hen aan zware straffen zouden blootstellen (§ 77). Het Hof bevestigde zijn eerdere rechtspraak dat de algemene situatie in Marokko is dus niet van die aard dat ze op zichzelf zou volstaan om te bewijzen dat artikel 3 EVRM zou geschonden worden wanneer de verzoeker naar Marokko zou terugkeren en dat dient te worden onderzocht of de persoonlijke situatie van de verzoeker zodanig is dat zijn terugkeer naar Marokko in strijd is met artikel 3 EVRM. Hoewel het EHRM in recente zaken meermaals heeft besloten dat een terugkeer van verdachten van terrorisme naar Marokko artikel 3 EVRM zou schenden (zie o. m. *Rafaa t. Frankrijk*, 30 mei 2013; *Ouabour t. België*, 2 juni 2015; *X. t. Zweden*, 9 januari 2018), komt het Hof in X t. Nederland tot een andere conclusie. Het EHRM verwacht van de verzoeker dat hij het risico op foltering door de Marokkaanse autoriteiten *in concreto* aannemelijk maakt. Hoewel de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van de veroordeling van de verzoeker in Nederland wegens terrorisme (door het rechtshulpverzoek in het kader van het Nederlandse strafonderzoek en ook door verschillende mediaberichten), beslist het EHRM toch dat er niet aangetoond wordt dat de Marokkaanse autoriteiten de verzoeker als een terrorismeverdachte beschouwen. Het EHRM beruste zijn beslissing onder meer op het feit dat geen verzoek tot uitlevering is gevraagd (in tegenstelling tot de zaken *Rafaa t. Frankrijk* en *Ouabour t. België*), dat (in tegenstelling tot de zaak *X t. Zweden*) de verzoeker in Nederland werd veroordeeld wegens terroristische activiteiten, dat moet worden aangenomen dat de Marokkaanse autoriteiten zijn op de hoogte van de aard van zijn veroordeling in Nederland, dat de verzoeker niet gezocht of vervolgd wordt door het Marokkaanse gerecht (volgens een onderzoek van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken), dat uit de voorliggende informatie niet blijkt dat de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten het beginsel "*non bis in idem*" niet zouden respecteren en dus niet wordt aangetoond dat de verzoeker riskeert in Marokko vervolgd te worden voor dezelfde feiten die tot zijn veroordeling in Nederland hebben geleid, dat wat betreft verzoekers link met een ontmantelde terroristische cel in Marokko, er geen enkele aanwijzing is dat de Marokkaanse autoriteiten ooit maatregelen hebben genomen die blijk geven van interesse in de verzoeker, er dan ook geen gronden zijn om aan te nemen dat de Marokkaanse autoriteiten verzoeker van terrorisme zouden verdenken en dat er bovendien geen klachten van foltering bestaan van de veroordeelde leden van de terroristische cel in Marokko met wie de verzoeker contacten had (§ 79-81). Verzoeker poneert in het verzoekschrift slechts op algemene wijze dat de elementen waarop het EHRM steunt in het arrest X t. Nederland in zijn situatie niet van toepassing zijn, doch laat na deze stelling op enige wijze te concretiseren.

Ook in het arrest A.S. t. Frankrijk (n° 46240/15 van 19 april 2018) oordeelde het EHRM dat Frankrijk artikel 3 EVRM niet heeft geschonden bij de uitwijzing van een terrorismeverdachte naar Marokko. De verzoeker werd in Frankrijk veroordeeld wegens terroristische activiteiten. Als strafrechtelijke maatregel krijgt hij ook een inreisverbod. Daarnaast werd zijn Franse nationaliteit vervallen verklaard. Op 22 september werd de verzoeker naar Casablanca gerepatriëerd. Bij aankomst in Marokko werd de verzoeker aangehouden en vervolgd wegens terrorisme. Het EHRM stelde vast dat de verzoeker vanaf 2002 meermaals naar Syrië, Jordanië, Saoedi-Arabië en Marokko reisde en veel contacten legde met beruchte islamisten in deze landen en dat hij vanaf 2004 geld overmaakte. Het Hof merkte ook op dat hij zeer actief was op internet, dat hij in het bijzonder een uitgebreide elektronische correspondentie onderhield op diverse islamitische sites, dat hij vertrok naar Afghanistan voor de gewapende jihad en bij zijn aankomst zich aansloot bij een kamp dat banden heeft met een groep taliban, en dat hij bij zijn terugkeer naar Frankrijk in september 2009 Marokkanen uit de islamitische invloedssfeer rekruteerde en ze naar Afghanistan, Irak en Somalië zond om te vechten en hij ook geld inzamelde voor terreurorganisaties in Afghanistan (§ 8). Het EHRM volgde de redenering van de Franse asielinstantie OFPRA die eiste van verzoeker dat hij het risico op foltering door de Marokkaanse autoriteiten *in concreto* aannemelijk maakt in verband met zijn persoonlijke situatie. Het inroepen van verschillende rapporten over het gebruik van foltering op terrorismeverdachten volstaat dus niet. In verband met zijn lot bij zijn terugkeer naar Marokko in september 2015 meldde het EHRM dat de verzoeker na zijn aankomst tien dagen in hechtenis werd genomen op het commissariaat van Casablanca – zijn verwanten werden pas op de achtste dag van zijn hechtenis op de hoogte gebracht van zijn situatie – en dat een magistraat hem aan het einde van deze hechtenis in voorlopige hechtenis plaatste in de gevangenis van Salé. Volgens het arrest gaf een onderzoeksrechter bij het hof van beroep van Rabat een advocaat de toestemming hem te ontmoeten om zijn verdediging voor te bereiden en twaalf dagen later diende de verzoeker via zijn advocaat een verzoek tot voorlopige invrijheidstelling in. Dit verzoek werd echter verworpen en bijgevolg werd de verzoeker overgebracht naar de gevangenis van Tiflet. Uit het arrest van het EHRM blijkt nog dat de strafkamer van eerste instantie van Rabat vijf maanden later oordeelde dat de Franse rechtbanken slechts een deel van de feiten die aan de verzoeker toe te schrijven waren, hadden bestraft en achtte de verzoeker schuldig aan bendevoering om terreurdaden voor te bereiden en te plegen, aan illegaal bezit en gebruik van wapens en munitie in het kader van een collectief plan om de openbare orde te schaden, en aan het aansporen en overtuigen van derden om terreurdaden te plegen. Bijgevolg veroordeelde dit gerecht de verzoeker tot vijf jaar onvoorwaardelijke hechtenis. Negen maanden later stelde het hof van beroep van Salé de verzoeker echter in vrijheid omdat het oordeelde dat hij zijn volledige straf al in Frankrijk had uitgezeten voor dezelfde feiten als waarvoor hij in Marokko werd veroordeeld (§ 31-35). Hieruit blijkt aldus duidelijk dat de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten het beginsel “*non bis in idem*” wel degelijk respecteren. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, oordeelde het EHRM, dat twee jaar na de terugkeer naar Marokko van de verzoeker uitspraak deed en zowel elementen die de Franse autoriteiten kenden op het ogenblik van de verwijdering als elementen na de verwijdering beoordeelde, dat de Franse autoriteiten de verzoeker niet hadden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het Verdrag door te repatriëren naar Marokko. Het Hof hechtte groot belang aan het rapport “*Shadow of impunity : Torture in Morocco and Western Sahara*” van Amnesty International van mei 2015, waaruit blijkt dat Marokko maatregelen heeft genomen om het risico op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling te voorkomen en deelde de conclusie van de OFPRA, namelijk dat de aard van de veroordeling van de verzoeker alsook de nationale en internationale context, die grondig en duurzaam werd gekenmerkt door de strijd tegen het terrorisme, verklaren dat de verzoeker kan worden onderworpen aan controle- en toezichtmaatregelen bij zijn terugkeer naar Marokko, zonder dat deze maatregelen *ipso facto* een behandeling vormen die artikel 3 EVRM verbiedt. Het EHRM merkte ook op dat de verzoeker geen element rond eventuele mishandeling door de Marokkaanse autoriteiten van zijn medebeklaagden in het Parijse terrorismeproces kon leveren. Het EHRM oordeelde dat alleen het feit dat de verzoeker ‘verdween’ bij zijn aankomst, niet volstaat om de gegrondheid van zijn grief te bewijzen. In dit opzicht merkt het Hof op dat, hoewel de verzoeker in voorhechtenis werd genomen van 22 september 2015 tot 2 oktober 2015 alvorens te worden opgesloten in de gevangenis van Salé en dan te worden overgebracht naar de gevangenis van Tiflet, uit de documenten van het dossier blijkt dat hij toegang tot een advocaat had vanaf zijn opsluiting, dat er niet wordt beweerd dat hij geen contact heeft kunnen houden met zijn advocaat tijdens de hele procedure en dat hij op 21 december 2016 werd vrijgelaten (§ 62). Het EHRM weerlegt ook de klacht in verband met de slechte detentieomstandigheden in Marokko omdat de verzoeker, ondanks zijn vrijlating en ondanks contacten met zijn Marokkaanse advocaat, hiervan geen voldoende bewijzen kon voorleggen (hij heeft enkel een eigen beschrijving zonder medisch attest) (§ 63).

2.7.3.3. Uit voormelde recente rechtspraak van het EHRM blijkt aldus overduidelijk dat verzoeker een reëel risico op mishandeling door de Marokkaanse autoriteiten dient te individualiseren en te concretiseren, waar hij echter faalt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“De vraag rijst of uw terugkeer zou betekenen dat u vervolging of ernstige schade en bijgevolg onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het Verdrag zou ondergaan (vgl. EHRM X tegen Nederland, op. cit., § 76, geciteerd door RvV, 212.381 van 16 november 2018). Zoals het EHRM en de RvV in de voormelde arresten oordeelden, dient er dus te worden beoordeeld of, rekening houdend met uw individuele situatie, een terugkeer naar Marokko u persoonlijk zou blootstellen aan een risico op schending van het Verdrag, met dien verstande dat u aanwijzingen in die zin moet geven, en om te beginnen, op zijn minst aanwijzingen dat u belangstelling zou wekken bij de Marokkaanse autoriteiten (vgl. EHRM X. tegen Zweden, §§ 52 en 53 en RvV, 212.381 van 16 november 2018).*

In dit verband dient te worden vastgesteld dat noch uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud noch uit de aangebrachte stukken kan blijken dat u de belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten zou hebben gewekt, nog minder dat zij u zouden willen vervolgen en nog minder dat u zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging of ernstige schade wegens uw situatie. U kon geen aanwijzingen geven voor uw bewering dat u in Marokko zou worden gezocht of dat er tegen u een strafrechtelijke procedure zou lopen in dat land en evenmin bestaan er hiervoor andere aanwijzingen. U haalt aan dat u via B.(...) a.(...) l.(...), met wiens zus u bent gehuwd, dreigementen heeft ontvangen van de Marokkaanse geheime dienst: “Zeg maar tegen uw schoonbroer, we pakken hem nog wel eens hoor” (CGVS 21/11/2018 p. 4-5). Dit betreft slechts beweringen van uwentwege. Wat dit betreft kan overigens opgemerkt worden dat B.(...) in de ‘vijf tot zeven weken’ dat hij in de Marokkaanse gevangenis zou hebben gezeten ‘continu’ over u zou zijn ondervraagd, zo zegt u, maar waarover deze ondervragingen dan precies zouden gegaan zijn of wat ze precies wilden weten, weet u dan weer in het geheel niet aan te geven (CGVS 21/11/2018 p.5). Dit is dan ook zeer weinig geloofwaardig. Indicaties dat u actief door de Marokkaanse overheid wordt gezocht of geïnterviewd, heeft u verder niet. U komt niet verder dan te stellen dat de geheime diensten samenwerken met elkaar, dat België documenten naar Marokko heeft gestuurd,... en zegt te vrezen dat er een arrestatiebevel tegen u bestaat (CGVS 28/11/2018 p. 5-6). Dit betreft allemaal blote beweringen van uwentwege die u niet hard kan maken.

Deze afwezigheid van belangstelling van de autoriteiten van uw land voor u ontkracht des te meer een vrees voor vervolging of ernstige schade wat u betreft, temeer blijkt dat de Marokkaanse overheid niet uw uitlevering heeft gevraagd noch op een andere manier haar belangstelling heeft geuit. (...)

Om de voormelde redenen en rekening houdend met het feit dat de mensenrechtensituatie in Marokko over het algemeen verbeterd is en sinds verschillende jaren zelfs sterk verbeterd is, alsook rekening houdend met de inspanningen van de autoriteiten van dit land om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven, en met de afwezigheid van belangstelling van de autoriteiten voor u, is het CGVS van oordeel dat dergelijk risico op vervolging of ernstige schade wat u betreft niet bewezen is.”

Uit niets blijkt aldus dat verzoeker anno 2020 zou geïnterviewd worden door de Marokkaanse autoriteiten. Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete elementen bij die daar op wijzen.

Immers, in zoverre verzoeker erop wijst dat hij in België vervolgd werd als “moslimextremist” en stelt dat het dus duidelijk is dat hij, indien hij naar Marokko zou terugkeren, zal beschouwd worden als iemand die beschuldigd werd van deelname aan een terroristische groepering, benadrukt de Raad dat, hoewel *in casu* inderdaad kan worden aangenomen dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat verzoeker in België werd vervolgd wegens het opnemen van een leidinggevende rol in een terroristische groepering, eveneens dient te worden aangenomen dat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers vrijspraak in beroep in mei 2019. Verzoeker stelt in het verzoekschrift overigens zelf dat de Marokkaanse overheden goed zijn geïnformeerd over zijn situatie. Door er nog op te wijzen dat hijzelf in België vrijgesproken werd terwijl S.E.A. in Marokko veroordeeld werd voor dezelfde feiten, toont verzoeker voorts op generlei wijze aan dat hij actueel door de Marokkaanse autoriteiten als terrorismeverdachte zou worden beschouwd, laat staan dat de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten het beginsel “*non bis in idem*” niet zouden respecteren en hij aldus riskeert in Marokko vervolgd te worden voor dezelfde feiten die aan de basis lagen van zijn strafrechtelijke vervolging (en vrijspraak) in België.

In de mate verzoeker de door hem aangehaalde vrees nog poogt te staven, verwijzende naar het feit dat zijn schoonbroer, B.E.I., die ook vervolgd werd in dezelfde zaak, in Marokko aangehouden en mishandeld werd, en hij in dit verband een “Bulletin de sortie” dd. 13 september 2018 en een convocatie

van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen ten aanzien van zijn schoonbroer neerlegt, dient te worden benadrukt dat verzoeker hiermee evenmin enige concrete aanwijzing bijbrengt dat de Marokkaanse autoriteiten hem van terrorisme zouden verdenken. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers schoonbroer B.E.I. bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dd. 20 april 2018 werd vrijgesproken van de tenlastelegging ten hem. Uit het door verzoeker neergelegde artikel *“Belgisch-Marokkaanse moslimextremist opgepakt”* van Het Laatste Nieuws van 22 augustus 2018 blijkt dat B.E.I. desondanks werd opgepakt door de Marokkaanse autoriteiten toen hij na zijn vrijspraak in België op vakantie ging naar Marokko. De Raad herhaalt te dezen echter dat het EHRM in het arrest A.S. t. Frankrijk reeds oordeelde dat onder meer de strijd tegen het terrorisme kan verklaren dat men kan worden onderworpen aan controle- en toezichtmaatregelen bij zijn terugkeer naar Marokko, zonder dat deze maatregelen *ipso facto* een behandeling vormen die artikel 3 EVRM verbiedt. Blote beweringen van zijntwege buiten beschouwing gelaten, kan verzoeker overigens geen enkel element rond de eventuele mishandeling door de Marokkaanse autoriteiten van B.E.I. leveren. Uit de kopie van het *“Bulletin de sortie”* dd. 13 september 2018, waarvan de authenticiteit overigens op geen enkele manier kan worden nagegaan en in zoverre dit inderdaad betrekking zou hebben op verzoekers schoonbroer – hetgeen door de Raad niet kan worden geverifieerd aangezien de naam van de betrokkene in het Arabisch werd genoteerd – blijkt bovendien dat de betrokkene op 3 augustus 2018 werd opgesloten doch op 13 september 2018 opnieuw werd vrijgelaten, hetgeen erop wijst dat hij niet langer in de negatieve aandacht van de Marokkaanse autoriteiten staat. Dit klemt des te meer daar het de persoon in kwestie klaarblijkelijk werd toegestaan om terug te keren naar zijn adres in Antwerpen. Uit de arrestatie en de opsluiting van zijn schoonbroer in Marokko, kan bovendien op geen enkele manier blijken dat de Marokkaanse autoriteiten enige belangstelling in verzoeker zouden vertonen. De Raad herhaalt dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt overwogen: *“(…) U haalt aan dat u via B.(…) a.(…) l.(…), met wiens zus u bent gehuwd, dreigementen heeft ontvangen van de Marokkaanse geheime dienst: “Zeg maar tegen uw schoonbroer, we pakken hem nog wel eens hoor” (CGVS 21/11/2018 p. 4-5). Dit betreft slechts beweringen van uwentwege. Wat dit betreft kan overigens opgemerkt worden dat B.(…) in de ‘vijf tot zeven weken’ dat hij in de Marokkaanse gevangenis zou hebben gezeten ‘continu’ over u zou zijn ondervraagd, zo zegt u, maar waarover deze ondervragingen dan precies zouden gegaan zijn of wat ze precies wilden weten, weet u dan weer in het geheel niet aan te geven (CGVS 21/11/2018 p.5). Dit is dan ook zeer weinig geloofwaardig. (…)*”. De convocatie van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen ten aanzien van verzoekers schoonbroer vermeldt slechts: *“Het is mij een genoegen om u te mogen uitnodigen zo spoedig mogelijk op het adres van dit consulaat (Antwerpen). Gelieve uw nationaal identiteitskaart (Marokkaanse id) mee te brengen.”*, niets meer en niets minder. Een reden voor deze uitnodiging wordt in dit document, waarvan de authenticiteit overigens evenmin vaststaat, niet gegeven.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat *in casu* geen onderzoek werd gevoerd om te verifiëren of hij door de Marokkaanse autoriteiten wordt gezocht, herhaalt de Raad dat nergens uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan blijkt dat er tegen verzoeker een internationaal arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd door Marokko, noch dat de Marokkaanse overheid om zijn uitlevering zou hebben gevraagd of op enige ander manier belangstelling in verzoeker zou hebben geuit, en dat verzoeker, blote beweringen van zijntwege buiten beschouwing gelaten, evenmin enige concrete indicatie bijbrengt dat hij actueel in de negatieve belangstelling van de Marokkaanse autoriteiten zou staan, laat staat er tegen hem een strafrechtelijke procedure zou lopen of dat hij in Marokko een risico op vervolging loopt. Verzoeker maakt aldus op geen enkele manier aannemelijk dat zijn persoonlijke situatie zodanig is dat zijn terugkeer naar Marokko in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Gelet op deze vaststellingen en in acht genomen hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM, waarin wordt benadrukt dat de mensenrechtensituatie in Marokko sinds verschillende jaren sterk verbeterd is en de autoriteiten van het land zich inspanssen om de internationale normen op gebied van mensenrechten na te leven en waaruit blijkt dat de Marokkaanse gerechtelijke autoriteiten het beginsel *“non bis in idem”* respecteren, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8.1. Wat betreft de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient gewezen op artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.8.2. *In casu* wordt verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de vaststelling dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, §1 eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*

(...)

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

(...).”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).*

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : *« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »*

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de

bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54*).

Verskillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.8.3. Op 14 mei 1992 werd verzoeker opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met braak. Hij werd op 19 mei 1992 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde verzoeker op 11 maart 1992 (bij verstek) tot een gevangenisstraf van 1 maand uit hoofde van opzettelijke vernieling en verwondingen (aanvang straf op 28 oktober 1992).

Verzoeker werd op 11 september 1992 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstallen met braak in autovoertuigen, vernieling van een gebouw en bedreigingen en hij werd op 3 november 1992 vrijgesteld.

De Correctionele Rechtbank van Hasselt veroordeelde verzoeker op 3 december 1992 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en op 17 december 1992 werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels + 2 maanden met uitstel van 3 jaar, behalve de voorlopige hechtenis van 14 mei 1992 tot 19 mei 1992, uit hoofde van diefstal.

Op 29 juli 1993 werd verzoeker opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van vandalisme, smaad, doodsb bedreigingen, poging tot diefstal met braak. Hij werd op 26 oktober 1993 vrijgesteld.

Verzoeker werd op 31 december 1993 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van vandalisme, smaad, doodsb bedreigingen, poging tot diefstal met braak, heling en hij werd op 22 maart 1994 vrijgesteld.

Op 31 maart 1994 werd verzoeker opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld, met gebruik of vertoon van wapens en voertuig en diefstal met braak en hij werd op 31 mei 1994 vrijgesteld.

Verzoeker werd op 9 juli 1994 opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, met gestolen voertuig en diefstal met braak. Op 23 september 1994 werd hij eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor feiten van vernieling van roerende eigendom met geweld of bedreiging, bij nacht, in bende, met gebruik van een voertuig, opzettelijke slagen en verwondingen met werkongeschiktheid, bedreiging met een aanslag op personen en dragen van een jachtwapen.

Verzoeker werd op 14 september 1995 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; het dragen van een jacht- of sportwapen zonder wettige reden; geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorvoertuigen; weerspanningheid; het toebrengen van slagen tegen een agent met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg; poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met wapens, met gebruikmaking van weerloos makende of giftige stoffen om de diefstal te plegen of de vlucht te verzekeren; verboden wapendracht; vernieling; openbare zedenschennis; opzettelijke slagen en verwondingen; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; besturen van een motorvoertuig zonder rijbewijs; diefstal met geweld of bedreiging, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens; heling; valsheid in geschriften; mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen; smaad tegen een agent.

Op 13 december 1996 werd verzoeker gewaarschuwd te worden uitgezet zo hij zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen.

Verzoeker werd op 24 juni 1999 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg (hij pleegde deze feiten tijdens zijn hechtenis op 6 maart 1998).

Op 24 augustus 2000 werd verzoeker voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Op 19 maart 2001 werd verzoeker opgesloten uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, diefstal met geweld of bedreiging, met voertuig. Zijn voorlopige invrijheidstelling werd op 6 april 2001 herroepen.

Verzoeker had recht op uitgangspersmissie en hij is tussen 8 oktober 2001 tot en met 20 juni 2005 (1351 dagen) niet teruggekeerd naar de gevangenis.

Op 18 mei 2006 werd verzoeker door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, met onmiddellijke aanhouding (feiten gepleegd tijdens zijn hechtenis op 8 oktober 2001).

Verzoeker werd op 23 februari 2010 vrijgesteld.

Op 15 maart 2012 werd hij opgesloten onder aanhoudingsmandaat naar aanleiding van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met braak inklimming of valse sleutels en hij werd op 12 oktober 2012 vrijgesteld.

Op 4 december 2014 werd verzoeker door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, heling, vereniging van misdadigers (feiten gepleegd tussen 28 februari 2011 en 28 mei 2011). Op 19 mei 2015 werd zijn cassatieberoep tegen deze beslissing verworpen.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit

voortvloeiende internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 14 september 1995, op 18 mei 2006 en op 4 december 2014 dienen te worden gekwalificeerd als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: *“De rechter in het arrest van 04/12/2014 oordeelde: “Bij de straffoemeting wordt rekening gehouden met: i) de persoon en de **volgehouden criminele ingesteldheid** van de beklaagde, ii) zijn gelijkaardige strafrechtelijke voorgaanden, en de staat van **wettelijke herhaling** waarin hij zich bevindt, iii) de **omstandigheden en bijzondere ernst van de feiten** die, zoals de eerste rechter terecht stelde, getuigen van een **totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en fysieke integriteit** en een **gewetenloze drang naar snel en gemakkelijk geldgewin**, en die bijdragen tot het algehele onveiligheidsgevoel, iv) het **gewelddadig karakter van de feiten** en de ontegensprekelijk traumatiserende gevolgen voor de slachtoffers.[...] deze **strengere gevangenisstraf** moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en moet hem leren de fysieke integriteit en de eigendommen van een ander persoon te respecteren”(p. 14 arrest). De rechter in het vonnis van 18/05/2006 stelde dan weer dat er rekening werd gehouden met: “ de **bijzondere zwaarwichtigheid** der aangehouden feiten van de tenlastelegging te beoordelen overeenkomstig de **zware gevolgen voor het slachtoffer** en de **ongebreidelde brutaliteit** waarmee de slagen zijn gepleegd; met de **gevaarlijke ingesteldheid van beklaagde** zoals deze blijkt, enerzijds, uit de feiten van de aangehouden tenlastelegging zelf en de wijze waarop die werden gepleegd, en anderzijds, uit beklagdes strafverleden waaruit hij kennelijk geen lering trok. Een **langdurige gevangenisstraf van deze onverbeterbare en agressieve beklaagde is in het belang van de veiligheid van de maatschappij aangewezen.**” (p. 7-8 arrest).*

*Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, en dat u er niet voor terugschrikt om voor eigen geldgewin fysiek geweld te gebruiken.** De vaststellingen dat u voor uw veroordelingen door het Hof van Beroep te Antwerpen reeds verschillende malen veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, waaronder een veroordeling tot een **gevangenisstraf van 9 jaar in 1995**, dat u in 1996 werd gewaarschuwd dat u het land zou worden uitgezet indien u zich niet op onberispelijke wijze zou gedragen en u hierna nog driemaal werd veroordeeld, en u zelfs tijdens uw gevangenisstraf en penitentiair verlof misdrijven pleegde en gedurende een periode van 1351 dagen niet terugkeerde na uw periodieke uitgangsvergunning, bevestigen allen deze conclusie en wijzen er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Dit wordt bevestigd door het Hof van Beroep dat in zijn arrest van 18/05/2006 oordeelde: “Een **langdurige gevangenisstraf van deze onverbeterbare en agressieve beklaagde is in het belang van de veiligheid van de maatschappij aangewezen.**” Gelet op het voorgaande, kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd zodat hij derhalve op basis van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat de veroordeling van 4 december 2014 feiten betreft die gepleegd werden tussen 28 februari 2011 en 28 mei 2011, dat verzoeker naar eigen zeggen sinds 2011 geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, dat hij ondertussen gehuwd is en twee zoontjes heeft, dat hij bijna dagelijks bezoek krijgt van zijn familie er ernaar uitkijkt om een nieuw leven op te bouwen, en dat hij de door hem gepleegde feiten beschouwt als “stommiteiten”, waarvan hij “veel spijt heeft”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet niets af aan de ernst van de misdrijven waarvoor verzoeker in 1995, 2006 en 2014 veroordeeld werd en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat deze elementen tegenspreken dat hij actueel nog een gevaar zou vormen voor de maatschappij zodat de toepassing van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet een onevenredige beslissing zou vormen, volstaat het erop te wijzen dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weigeren de status van vluchteling te erkennen indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. De Raad herhaalt dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren en benadrukt dat voor de toepassing van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet volstaat dat “er *ernstige redenen zijn om aan te nemen*” dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hetgeen *in casu* niet kan worden betwijfeld zoals blijkt uit het voorgaande.

2.8.4. Het tweede onderdeel vloeit voort uit artikel 57/6, §1 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/4, §4 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij uitsluit van subsidiaire beschermingsstatus, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal bovendien van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Marokko. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* De Raad wijst er te dezen op dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. X van 24 mei 2016).

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.10. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor de artikelen 3 (non-discriminatie), 4 (vrijheid tot uitoefening van godsdienst en vrijheid ten aanzien van de godsdienstige opvoeding van kinderen), 16 (genot van rechtsingang), 22 (recht op openbaar onderwijs), 31 (illegale vluchtelingen in het land van toevlucht) en 32 (verbod tot uitzetting van een regelmatig op het grondgebied vertoevende vluchteling) van het Verdrag van Genève, die allen rechten toekennen aan personen die in toepassing van artikel 1, A van hetzelfde verdrag als vluchteling werden erkend, hetgeen zoals reeds gesteld *in casu* niet het geval is.

2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, benadrukt de Raad dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassings sfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassings sfeer van artikel 6 EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een “recht op asiel” voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak wordt gedaan zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.12. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel welk het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS